

pohľadávku nariadenú exekúciu zastavil, lebo tá činnosť — vytýkané neprevedené a i prevedené výkony — v žiadnom prípade neboly úradnými výkonmi orgánu štátu ako nositeľa štátnej svrchovanosti. Po vykonanom zabavení pohľadávky mal žalovaný štát v pomere k žalujúcej a v pomere ku G-ovi postavenie strany súkromnej a nie nadriadenej vrchnosti. Patrí preto tento spor pred súd príslušný podľa občianskeho súdneho poriadku, t. j. pred súd dovolaný.

N a j v y š š í s ú d napadnuté usnesenie potvrdil z jeho v podstate správnych dôvodov, lebo žalobný nárok na náhradu škody nemá vôbec čo činiť s konaním resp. opominutím finančných úradov ako takých, ale vyzodpovedaný je výslovne z konania resp. opominutia žalovanej strany ako vymáhajúcej veriteľky v bernej exekúcii na pohľadávku žalobníka ako daňového dlžníka. Ak má pri tom štát — ako to dovolací rekurz sám uznáva — ako zmocnenec daňového dlžníka voči poddlžníkovi postavenie strany súkromnej, nemôže tento zmocnenecký pomer v spornej otázke ani voči samému dlžníkovi mať povahu inakšiu.

Čís. 14235.

Nárok na náhradu pre bezdôvodné zrušenie zasnúbenia treba posudzovať podľa práva, platného v mieste, kde zasnúbenie bolo uzavreté.

(Rozh. z 12. III. 1935, Rv IV 624/33.)

Žalobu, domáhajúcu sa náhrady pre bezdôvodné zrušenie zasnúbenia, súd prvej stolice zamietol, odvolací súd medzitýmnym rozsudkom vyslovil, že žalobný nárok je dôvodom po práve.

N a j v y š š í s ú d dovolaniu vyhovel, rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobu zamietol. D ô v o d y:

Rozsudek odvolacieho soudu je pochybený. Tento jeho nedostatok je zaviněn tím, že odvolací soud se obmezil na zkoumání otázky, zda žalovaný byl snoubencem Milady R. a zda bezdůvodně zrušil zasnoubení, neuvažoval však o další, pro řešení sporu důležité otázce, zda podle hmotného práva je žalovaný zavázán k náhradě, které se žaloba domáhá.

Není sporu mezi stranami o tom, že skutkový děj, ze kterého odvozuje žaloba svůj nárok, se odehrával v Čechách, takže pro posouzení jeho právních následků je směrodatný občanský zákon platný v Čechách; jde o náhradu škody způsobené bezdůvodným zrušením zasnoubení a proto je žalobní nárok posuzovati podle obecného občanského zákoníka.

Čís. 14236.

Zo smluvy, uzavrenej centrálou, nemôže byť žalovaná filiálka.

(Rozh. z 13. III. 1935, Rv III 1023/33.)

N a j v y š š í s ú d zmenil žalobe vyhovujúci rozsudok odvolacieho súdu a žalobu zamietol z týchto d ô v o d o v:

Žalobník opiera žalobný nárok proti žalovanej o to, že žalovaná firma F., všeobecná poisťujúca spoločnosť, p o d r i a d i t e ľ s t v o v B., prevzala obchod bývalého P. poisťujúceho ústavu, proti ktorému bola žalobníkovu pravoplatne prisúdená pohľadávka 32.852 Kč 70 h, a že žalovaná je preto žalobníkovi za jeho pohľadávku podľa zák. čl. LVII: 1908 a vlád. nariadenia z 25. júna 1926 čís. 92 Sb. z. a n. zodpovedná. Overeným opisom k spisom pripojenej smluvy z 20. marca 1928 je preukázané, že smluva o prevzatí ústavu bola uzavrená medzi P. poisťujúcim ústavom a firmou F., filiálnym riaditeľstvom pre republiku Československú v Prahe.

Vedľajší závod resp. filiálka nie je samostatnou právnu osobou (samostatným subjektom práv a záväzkov); nemá preto ani právnej, ani sporovej spôsobilosti. Tieto spôsobilosti má vždy len fyzická alebo právna osoba, ktorá je majiteľom závodu. Súdna prax však priznáva filiálke sporovú spôsobilosť v prípadoch, kde ide o veci, na jej obchodnú činnosť sa vzťahujúce. (Rozh. č. 3194, 4234, 9726, 10285, 10355, 13574 Sb. n. s.) Bolo by tedy žalované filiálne riaditeľstvo (totiž filiálka) v B. ako samostatný subjekt k žalobe pasívne legitimované len vtedy, keby bolo uzavrelo smluvu s P. poisťujúcim ústavom. Bolo však zistené, že sa to nestalo. Zo smluvy, uzavrenej centrálou, nemôže byť žalovaná filiálka.

Čís. 14237.

Preloženie do výslužby podľa § 116 b) služebného poriadku železničných zamestnanocv je neplatné, keď bolo vyslovené — hoci s účinnosťou až po uplynutí jednoročnej doby nemožnosti vykonávania služby pre chorobu — pred uplynutím tejto doby.

(Rozh. z 13. III. 1935, Rv III 529/34.)

Žalobník — staničný manipulant u dopravného úradu v Š. — 24. X. 1931 ochorel a bol od toho dňa do 20. I. 1932 v statuse nemocných; dňa 20. I. 1932 nastúpil službu, ochorel však dňa 24. I. 1932 znova a od tej doby bol v statuse nemocných až do 1. XI. 1932. Podľa posudku šéflekára zo dňa 2. IX. 1932 bol uznaný na službyneschopného. Výmerom riaditeľstva železníc zo dňa 7. X. 1932 bol daný do dočasnej výslužby, ktorý výmer bol žalobníkovi dňa 11. X. 1932 doručený. — Žalobník domáhal sa žalobou vyslovenia bezúčinnosti tohoto penzionovania a ďalšieho platenia aktívnych požitkov. Túto žalobu súd prvej stolice zamietol, o d v o l a c í súd jej vyhovel z týchto dôvodov: Podľa ustanovenia § 56 odst. 3 žel. služebného poriadku môže byť zamestnanec štátnych železníc daný zo zdravotných dôvodov na dočasný odpočinok po jednoročnej nepretržitej chorobe, a to isté je vyslovené v § 116 pod bodom b). Tieto ustanovenia treba podľa ich slovného znenia vykladať tak, že až po uplynutí stanovenej jednoročnej lehoty môže byť rozhodnuté o daní zamestnanca do výslužby. Postup taký nebol však v súdenom prípade zachovaný, lebo dekrét o dani do dočasnej výslužby bol — ako je nesporné — doručený žalobníkovi pred uplynutím spomenutej lehoty a to o niekoľko týždňov prv. Je síce pravda — na čo prvý súd kladie váhu — že